

Nr 221.

Av herrar **Ståhl** och **Widén**, om *överflyttning av utländsk arbetskraft till det svenska skogsbruket.*

Årets skogsavverkningar synas, i varje fall i vissa delar av landet, bli av mindre omfattning än man hoppats och som med hänsyn till vikten av maximal exportproduktion varit önskvärt. Anledningarna härtill äro av olika slag. Att bristen på arbetskraft i avsevärd grad bidragit omvittnas allmänt. Denna brist är ju kännbar praktiskt taget inom alla yrken, och befolkningsutvecklingen är sådan, att någon avsevärd förbättring inte torde kunna påräknas under det närmaste årtiondet. Av allt att döma synes inte heller de energiska ansträngningarna för fortsatt rationalisering kunna neutralisera verkningarna av arbetskraftsbristen. Vidare kan det konstateras, att befolkningsförflyttningarna inom landet från avlägsna lands- och skogsbygder till samhällen och tätorter medfört, att särskilt vårt skogsbruk kommit att drabbas av arbetskraftsbristen. Man frågar sig under sådana förhållanden, om inte denna avgång av arbetskraft skulle åtminstone i viss mån kunna kompenseras genom utländsk arbetskraft.

Den inflyttning av utländsk arbetskraft till vårt land, som tidigare förekommit dels i form av hit anlända flyktingar, dels genom våra egna initiativ, har i stort sett givit tillfredsställande erfarenheter. Sålunda framgår av en i Sociala Meddelanden (1950: 10) publicerad rundfråga till sjutton större svenska företag, att tolv av dessa ansett den utländska arbetskraften jämbördig med den svenska, medan de övriga funnit den underlägsen eller arbetskraft från vissa folkslag mindre god. Dessa erfarenheter kunna icke sägas verka i avskräckande riktning.

Till Norrland har förekommit en viss inflyttning av finska skogsarbetare. Omständigheterna tyda dock därpå, att ytterligare finsk arbetskraft i nämnvärd omfattning icke torde vara att påräkna. Däremot torde det vara möjligt att från de västra zonerna i Tyskland i viss utsträckning erhålla arbetskraft, som icke är helt oerfaren i skogshantering. Arbetslösheten särskilt bland flyktingarna i dessa delar av Europa är ju svårartad, varför ett överflyttande hit av ett antal sådana arbetare även skulle innebära en gård av humanitet. Denna synpunkt är i sammanhanget ingalunda oviktig. Erfarenheten har för övrigt visat, att bland dessa personer finnas sådana, som genom yrke och förutvarande levnadsförhållanden relativt lätt anpassa sig till livet i svenska skog- och jordbruksbygder. Härtill kommer, att bostadsfrågan i dessa delar av landet icke erbjuder samma svårigheter som i tätorterna.

I vilket antal en överflyttning av utländsk arbetskraft skulle företagas är givetvis omöjligt att utan närmare utredning avgöra. Vi förutsätta sålunda i detta fall ett liknande förfaringssätt som det, vilket kom till användning vid överflyttning av italienska arbetare till industrien. Likaså är det självfallet, att åtgärder av detta slag förutsätta medverkan av och samförstånd med berörda organisationer på arbetsmarknaden.

Med hänvisning till ovanstående föreslå vi,

att riksdagen hemställer hos Kungl. Maj:t att undersöka möjligheten att överflytta utländsk arbetskraft, i första hand från Västtyskland, till det svenska skogsbruket samt att, om så befinnes lämpligt, vidtaga åtgärder i detta syfte.

Stockholm den 25 januari 1951.

Manne Ståhl.

A. Widén.